

ποιήσεις του θαρρείς ὅτι πᾶσα στροφή, χάριεσσα καὶ ελαστική, ἐχύθη διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς καρδίας του ὡς τις ἀβροτάτη ζωγράφου γραμμή, ὡς τι μουσικῆς τόνισμα ἀρμονικώτατον, καὶ ὅμως οὐδεμίαν στροφήν ἔγραψεν ἀμελέτητον, πᾶσας τὰς κατεργάσθη μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας. Ἡ αὐτὴ δὲ ἀρμονία, ἡ αὐτὴ καλλιέπεια καὶ ἀβρότης ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς ἐκφωνηθέντας ἐν πολλαῖς περιστάσεσι λόγους του. Ἀναμφιβόλως εἰς τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὕφους τὰ προτερήματα, ὀφείλει ὁ Τέννερ τὴν δημοτικότητά του καὶ μάλιστα εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐμπνεύσεων καὶ εἰς τὰς ιδέας του. Εἰς πᾶσας τὰς συγγραφὰς ἀναδεικνύεται Σουηδὸς, ψάλλων μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ κυανὰ ὄρη, τὰς ἐρήμους τὰς ἀγροτικάς, τὰς σκηπερῶδεις τῆς πατρίδος του λίμνας. Δοκιμάσας νὰ γράψῃ ἐποποιεῖν — τὴν Μάχισσαν τοῦ Φρίτιοφ — ἐμόρφωσε τὸ ὕφος του πρὸς τὸ ὕφος τῶν ἐθνικῶν χρονικῶν, καὶ ὅτε ἔγραψε τοὺς μελαγχολικοὺς ῥεμβασμούς του, διηρμήνευσε πιστότατα τὴν ἐθνικὴν διάνοιαν καὶ τὰς ψυχικὰς κλίσεις τῶν συμπολιτῶν του. Πάντες λοιπὸν τὸν ἤκουσαν μετὰ προθυμίας, διότι ἕκαστος εὗρισκεν εἰς τοὺς λόγους του τὰς ἐκυτοῦ συμπαθείας καὶ συγκινήσεις.

ἽΟποϊον τὸ ἀτελεύτητον
(*Ἄσμα τοῦ Τέννερ.*)

Ὁ δυνατὸς, ἔλκων τὸ ξίφος του, ὅλον κυβερνᾷ τὸν κόσμον, καὶ ἡ φήμη του περὶ με ἀετοῦ πτέρυγας, ἀλλὰ συντρίβεται τὸ ξίφος πολλάκις, καὶ ὁ αἶστος πίπτει ἀπὸ τῆς πτήσεώς του. Τὸ ἔργον τῆς βίας εἶναι εὐμετάβλητον καὶ βραχύ· διαβαίνει ὡς ἡ πνοὴ τῆς ἀνεμοζάλης εἰς τὴν ἔρημον.

Μόνη ζῇ ἡ ἀλήθεια, ἐπιφαίνεται μέσῳ ξιφῶν καὶ πελέκεων, ἀτάραχος καὶ περιλαμπής· προχωρεῖ εἰς κόσμον σκοτεινὸν, πρὸς ἄλλον κόσμον πάντοτε ἀτενίζουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀτελεύτητος. Εἰς τε τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν, ὁ λόγος τῆς ἀντηχεῖ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι αἰώνιος. Καὶ ἂν καταπατῶνται τὰ κρίνα τῆς, αἱ ρίζαι αὐτῶν μένουσι διὰ παντὸς ἀναπόσπαστοι. Ἐάν τὸ κακὸν ἐξουσιάσῃ τὸν κόσμον, σὺ θέλε τὸ καλὸν, ἂν δὲ τοῦτο καταδιώκηται περὶ σὲ διὰ τοῦ δόλου ἢ διὰ τῆς βίας, σὺ φύλαξαι το εἰς τὴν καρδίαν σου.

Καὶ ἡ θέλησις, ἡ κειμένη εἰς γενναίας ψυχάς, κραταῖα εἶναι καὶ ἀποτελεσματική. Ἡ δικαιοσύνη ὀπλίζεται, ἡ ἀλήθεια ὀμιλεῖ, καὶ λαὸς δόλοκληρος μεταβάλλεται. Αἱ θυσίαι καὶ οἱ κίνδυνοι, αἱ ὑπέσσεις, ἐπιφαίνονται ὡς ἀστέρες ὑπὲρ τὰ κύματα τῆς Ἀθήνης.

Καὶ ἡ ποίησις δὲν εἶναι ὡς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν, οὔτε ὁμοιάζει τὴν παρερχομένην λάμψιν τῆς Ἰριδος. Τὸ κάλλος τὸ ὑπὸ σοῦ πλασθὲν, δὲν εἶναι ὅλη φθαρτὴ, καὶ ὁ χρόνος ἀνανέονε τὴν λαμπρότητα του. Τὸ κάλλος εἶναι αἰώνιον. Ἡμεῖς συναγομεν τὴν χρυσὴν ἄμμον του εἰς τὰ παράλια τοῦ χρόνου.

Προσκολλήθητι λοιπὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσ-

τάτευσον τὴν δικαιοσύνην, εὐφραίνου ὅταν ἀπαντᾷς τὸ κάλλος, διότι τὰ τρία ταῦτα δῶρα τοῦ Ὑψίστου, οὐδέποτε θέλουν ἐκλείπει ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ,τι σοὶ δίδει ὁ χρόνος, ὁ χρόνος σοὶ τὸ ἀφαιρεῖ, ὅ,τι δὲ εἶναι αἰώνιον μένει διὰ παντὸς εἰς τὴν καρδίαν σου. Ζ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΗ ΥΠΑΤΙΑ. (α)

Παρθέει, ἥτις εἰς πνύγην τῆς εὐσεβοῦς σου χλαίνης,
Τὸν τίμβρον συνεκάλεψάς ποτε τῶν ἀθανάτων,
Ἰέρεια μελωδικῇ θρησκείας διωγμένης,
Ἄγρη καὶ τελευτᾷ ἀκίς εἰς τὰ οὐράνια τωρ,

Ὡ χαῖρε ! σὲ ἀσπάζομαι, ὦ πότνια ! Σὲ εἶδον,
Ὅτ' ἔσεισε τὸν Ὀλυμπον ἡ βία καταγίδων,
Σὲ εἶδον, ὡς ἡ εὐσεβὴς ἐκέκνη Ἀντιγόνη,
Τὸν γηραιὸν Οἰδίποδα γ' ἀκολουθήσῃς μόνη.

Ὡχρὰ, ὑπὸ τὰς ἱερὰς στοὰς παρισταμένη,
Πυθία εἰς τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν δεσμία
Σὺ ἦσο κ' εἰς τὸ στήθος σου ἡ τῶν θεῶν χορεία
Συνέπαλλε, ὑπὸ λαῶν θνητῶν προδιωμένη·

Παρερχομένους ἔβλεπες αὐτοὺς ἐπὶ πυρίνης
Νεφέλης, καὶ σ' ἐνέπλησον ἀγάπης καὶ σοφίας,
Κ' ἐκστατικῇ σὲ ἤκινσεν ἡ γῇ νὰ διαχέης,
Ὡς Ἀιτική τις μέλισσα τὰς θείας μελωδίας.
Leconte de Liste (poésies Antiques).

Διαδοχικὴ αὔξησις τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τῆς κυρίας αὐστράσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

Ἡ διηνεκής τοῦ Ῥωσικοῦ στέμματος μέριμνα περὶ αὐξήσεως τῶν χωρῶν αὐτοῦ εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖον ἱστορικὸν φαινόμενον, καὶ τὸ μᾶλλον ἄξιον τῆς προσοχῆς τῶν νεωτέρων χρόνων. Οὐδεμίᾳ ἄλλῃ δυνάμει, πλην τῆς Ῥωσσίας, ἠκολούθησε μέχρι σήμερον τὸ περισκεμμένον ἐκεῖνο κατακτητικὸν σύστημα τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, νέας ταῖς ἐνόησας κατακτήσεις προστιθέμενοι, ἐξήπλωσαν ἐπὶ τέλους τὸ κράτος αὐτῶν ἐφ' ἅπαντος τοῦ γνωστοῦ κόσμου. Οὐδεὶς δὲ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν ἐσπευσμένων

(α) Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρίως φιλοσόφου Θεόφους, φιλόσοφος καὶ αὐτὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Συνεσίου, ἐμαρτύρησε δὲ ὑπὲρ τῆς Πολυθείας, βιαζομένη καὶ μὴ θέλουσα ν' ἀπαρνηθῇ τοὺς πατέρας Θεούς.